

katere bodo uganjali drugi. Govorili so tudi z gospodinjo; priporočili so ji, naj prav posebno pazi name.

Predno so odšli, hotela sva obiskati materinega strijca, ki je jako bogat in ima lepo hišo tu v Ljubljani. Mati bi ga bili radi prosili, naj me kaj podpira. Toda slabo sva naletela. Začel se je izgovarjati: „Žlahta je meni že veliko požrla . . . nikdar ni sita . . . kaj bo pa meni ostalo . . . jaz imam tudi svoje ljudi . . .“ Dobila nisva nič. Mati so bili žalostni, jaz pa sem si na tihem mislil: „Žlahta je strgana plahta.“ Pripovedoval sem tudi materi, kakošnega profesorja smo dobili za fiziko in kako bi se mi

bilo kmalu zadnjič ponesrečilo. Mati so odšli, včeraj pa sem prejel od očeta pismo. Gotovo bo zanimalo tudi tebe; naj ti je torej prepišem do besedice. Glasi se:

Ljubi sin! Iz vsega, kar mi je povedala tvoja mati o tebi, spoznavam, da si postal prav lahko-mišljen, lahko-mišljen gledé na svoje šolske dolžnosti, katere opravljaš le bolj povrhu, lahko-mišljen pa tudi gledé na vedenje do svojih učiteljev. Tako malo sočutja, tako malo ljubezni kažeš do svojih gospodov profesorjev! Ako je profesor bolj oster s teboj, takoj mu zameriš; ako vidiš, da je bolan, ne smili se ti. O, sin moj, mar meniš, da profesorja ne boli, ako vidi tako

Notranjščina Uspenskega sobóra.

malo ljubezni, tako malo sočutja pri učencih? Ti sodiš vse le po vnanjem videzu; o, ako bi pogledal globlje, videl bi, koliko se profesor žrtvuje v svojem poklicu! Koliko bridkih, vročih dni je imel, predno je postal tvoj učitelj! Dopršil je gimnazijo, dovršil vseučiliške nauke: koliko ur je morda ukradel noči, da je delal za svoj bodoči poklic! In sedaj, ko je že dovršil vse, sam Bog vé, kolikrat mu je neizmerno težko iti v šolo, ko ga tare dušna bridkost ali telesna bolezen, pa on, ves vnet za svoj poklic, pozabi na vse to, samo da ne trpi pouk. Koliko požrtvovalnosti, koliko junaštva je treba! Če je vas učencev kdo bolan, lahko doma ostane, profesor ne more tako lahko. In kdo

ti pomaga, da se izobraziš, da postaneš omikan človek, koristen človeški družbi, da dosežeš svoj poklic? Ali ne ponajveč tvoji profesorji? Zato, sin moj, bodi jim hvaležen, ljubi in spoštuj jih in ako zapaziš, da niso tako dobre volje kakor ti, razveseli jih s svojo udanostjo, s svojo paznostjo in pridnostjo. Ako so bolni, moli zanje.

To želi od tebe tvoj

oče.

Kaj praviš na to pismo, dragi Josip? Mene je zadelo v srce. Morda bo tudi tebe. —

Tvoj

Ivan.